

ἀνῦσι-εργός, -όν (ἔργον), φίλεργος, φιλόπονος, σε Θεόκρ. (ᾧ χάριν μέτρου).
ἀνῦσιμος[ῦ], -ον (ἀνύω), λυσιτελής, συντελεστικός, αποτελεσματικός, εἷς τι, σε Ξεν.: επίρρ. -μωσ, υπερθ. -ώτατα, σε Πλάτ.

ἄνῦσις, -εως, ἢ (ἀνύω), τελείωση, τελεσφόρηση, ολοκλήρωση, περάτωση, σε Όμηρ.

ἀνυστός, -όν (ἀνύω), κατορθωμένος, κατορθωτός, σε Ευρ.: ὡς ἀνυστόν, ὅπως το ὡς δυνατόν, σιγῇ ὡς ἀν., ὅσο πιο σιγά γίνεται, σε Ξεν.

ἀνῦτικός, -ή, -όν = ἀνυστικός, σε Ξεν.

ἄνῦτο, Δωρ. αντί ἦνυτο = ἠνύετο, γ' ενικ. Παθ. παρατ. του ἀνύω.

ἀνύτω ἢ **ἀνύτω**, Αττ. τύπος του ἀνύω.

ἀν-ῦφαίνω, μέλ. -ἄνῶ, υφαίνω εκ νέου, ανανεώνω, σε Πλάτ.

ἀν-υψόω, μέλ. -ώσω, ανυψώνω, ανασηκώνω, σε Ανθ., στην Μέσ.

ἀνύω, Αττ. **ἀνύτω** ἢ **ἀνύτω**· παρατ. ἦνυον, μέλ. ἀνύσω [ἄνῦ-]· αόρ. α' ἦνυσα, Επικ. ἄνυσσα· παρακ. ἦνῦκα — Παθ., παρακ. ἦνυσμαι, αόρ. α' ἠνήσθην (ἀπό το ρήμα ἄνω)· **I. 1.** επηρεάζω, κατορθώνω, επιτυγχάνω, ολοκληρώνω, Λατ. conficere, με αιτ. πράγμ., σε Όμηρ. κ.λπ.· ἀπόλ., οὐδὲν ἦννε, δεν ἔκανε καλά, σε Ηρόδ.· με αιτ. και απαρ., πραγματοποιήσε, ἔφερε τα πράγματα ὡστε να..., σε Σοφ. — Μέσ., επιτυγχάνω για το ὄφελος κάποιου, σε Ομήρ. Οδ., Πλάτ. κ.λπ. **2.** επιφέρω τέλος, καταστρέφω, σε Όμηρ. κ.λπ. **3.** ολοκληρώνω ταξίδι, ὅσσον νηὺς ἦνυσεν, τόσο ὅσο μπορεί ἓνα πλοίο να κάνει, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, ἀν. θαλάσσης ὕδωρ, φθάνει ως το θαλασσινό νερό, στο ἰδ. **4.** ἀπόλ. στην Αττ., καταφθάνω, πρὸς πόλιν, σε Σοφ.· ἐπὶ ἀκτάν, σε Ευρ.· ἐπίσης, θάλαμον ἀνύτειν, φθάνει στη νυφική κάμαρα, σε Σοφ.· με απαρ., ἦνυσεπερᾶν, κατόρθωσε να περάσει, σε Αισχύλ.· και με ἐπίθ. το εἶναι παραλείπεται, εὐδαίμων ἀνύσει, θα γίνει ευτυχισμένος, σε Σοφ. **5.** Παθ., λέγεται για το χρόνο, καταλήγω, σε Θεόκρ. **6.** Παθ. ἐπίσης λέγεται για πρόσωπα, μεγαλώνω, αναπτύσσομαι, σε Αισχύλ. **7.** λαμβάνω, προμηθεύομαι, φορβάν, σε Σοφ. κ.λπ. **II.** με μτχ., οὐκ ἀνύω φθονέουσα, δεν κερδίζω τίποτα ἀπὸ φθόνο, σε Ομήρ. Ιλ. **III.** κάνω γρήγορα, επισπεύδω, σε Αριστοφ.· ἔπειτα ὅπως το φθάνω, ἄννε πράττων, κάνε γρήγορα γι' αὐτό, στον ἰδ.· ἄνυσον ὑποδησάμενος, κάνε γρήγορα και βάλε τα υποδήματά σου, στον ἰδ.· ἐπίσης ἀνύσας με προστ., ἄνοιγ' ἄνοιγ' ἀνύσας, βιάσου και ἀνοίξε την πόρτα, στον ἰδ.· ἀνύσας τρέχε, λέγ' ἀνύσας, στον ἰδ. κ.λπ.

ἄνω [ᾧ γενικά], απαρ. ἄνειν, μτχ. ἄνων, παρατ. ἦνον· ριζικός τύπος του ἀνύω, **I.** επιτυγχάνω, κατορθώνω, αποπερατώνω, ὀδόν, σε Ομήρ. Οδ.· οὐδὲν ἦνον, σε Ευρ. **II.** Παθ., λέγεται για τη συντέλεση μιας χρονικής περιόδου, νύξ ἄνεται, η νύχτα πλησιάζει στο τέρμα της, σε Ομήρ. Ιλ.· ἔτος ἀνάμενον, που απολείπεται, σε Ηρόδ.· γενικά, ολοκληρώνομαι, σε Ομήρ. Ιλ.· ἦνετο τὸ ἔργον, σε Ηρόδ.

ἄνω, επίρρ. (ἀνά)·

A. I. δηλώνοντας κίνηση, πάνω, προς τα πάνω, σε Όμηρ. κ.λπ.· ἄνω ἰόντι, ανεβαίνοντας προς την ενδοχώρα (δηλ. στο εσωτερικό), σε Ηρόδ. **II.** δηλώνοντας ἀνάπαυλα, στάση, **1.** πάνω, εφ' υψηλού, ψηλά, στα ὕψη, σε Σοφ., Πλάτ. κ.λπ. **2.** πάνω τη γη, ἀντίθ. του Κάτω Κόσμου, σε Σοφ.· οἱ ἄνω, οι ζωντανοί, ἀντίθ. προς το οἱ κάτω, οι νεκροί, στον ἰδ. **3.** στο ουρανό, ἀντίθ. προς τη γη, οἱ ἄνω θεοί, οι θεοί που μένουν στον ουρανό, Λατ. superi, στον ἰδ. **4.** γενικά λέγεται για θέση, ἄνω καθῆσθαι, κάθομαι στο πάνω μέρος της πόλης, δηλ. στην Πνύκα, σε Δημ.· ἢ ἄνω βουλή, δηλ. ο Ἄρειος Πάγος, σε Πλούτ. **5.** γεωγραφικά, στον βορρά, προς τον βορρά, σε Ηρόδ. **6.** προς τα μεσόγαια ἀπὸ την παραλία, στον ἰδ., Ξεν.· ὁ ἄνω βασιλεύς, ο βασιλιάς της Περσίας, σε Ηρόδ. **7.** λέγεται για χρόνο, προηγούμενα, παλιότερα, σε Πλάτ.

κ.λπ. **8.** πάνω, Λατ. supra, σχετικά με πέρασμα, στον ιδ. **9.** λέγεται για τόνους της φωνής, σε Πλούτ. **III. 1.** *ἄνω καὶ κάτω*, πάνω-κάτω, εδώ και κει, σε Ευρ., Αριστοφ. κ.λπ. **2.** *άνω-κάτω*, ακατάστατα, Λατ. *susque deque*, *τὰ μὲν ἄνω κάτω θήσω*, *τὰ δὲ κάτω ἄνω*, σε Ηρόδ.· *ἄνω τε καὶ κάτω στρέφων*, σε Αισχύλ. κ.λπ. **B.** Ως πρόθ. με γεν., πάνω, σε Ηρόδ. **Γ.** Συγκρ., *άνωτέρω*, *απόλ.*, *ψηλότερα*, σε Αισχύλ.· *παραπέρα*, σε Ηρόδ. **2.** με γεν., προς τα πάνω, πιο πέρα, στον ιδ. **II.** υπερθ. *άνωτάτω*, *ύψιστα*, στον ιδ. κ.λπ.

ἀ-νω[ᾱ], υποτ. αορ. β' του *άνημι*.

ἄνωγα, παρακ. με ενεστ. σημασία, α' πληθ. *ἄνωγμεν*· προστ. *ἄνωγε* ή *ἄνωχθι*, γ' ενικ. *ἄνωγέτω* ή *ἄνώχθω*· β' πληθ. *ἄνώγετε* ή *ἄνωχθε*· γ' ενικ. υποτ. *ἄνώγη*· απαρ. *ἄνωγέμεν*· υπερσ. με σημ. παρατ. *ἠνώγειν* και χωρίς αύξ. *ἄνώγειν*, Ιων. *ἠνώγεα*· αλλά στον Όμηρ. παρουσιάζεται στα περισσότερα σημεία ο τύπος *ἄνώγει*, από το *ἄνώγω*, από το οποίο προήλθε επίσης ο β' δυϊκός *ἄνώγετον*, παρατ. *ἠνωγον* ή *ἄνωγον*, μέλ. *ἄνώξω*, αόρ. α' *ἠνώξα*, υποτ. *ἄνώζομεν*, Επικ. αντί *-ωμεν*· τέλος ο παρατ. *ἠνώγειον* υποδηλώνει άλλον ενεστ. *ἄνωγέω*· προστάζω, διατάζω, επίσης συμβουλεύω, επιθυμώ, ωθώ, παροτρύνω· με αιτ. προσ. και απαρ., *σιωπᾶν λαὸν ἄνώγει*, πρόσταξε το λαό να σιωπάσει, σε Ομήρ. Ιλ.· επίσης με δοτ. προσ., σε Ομήρ. Οδ.· με αιτ. προσ. χωρίς απαρ., *θυμὸς ἄνωγέ με*, η ψυχή μου με παρακινεί, σε Όμηρ. (αμφίβ. προέλ.).

ἄνώ-γαιον ή **ἄνώ-γεον**, **τό** (**ἄνω**, **γαῖα**), οτιδήποτε ανασηκώνεται, μεγαλώνει από το έδαφος· ο ανώτερος όροφος του σπιτιού, που χρησίμευε ως αποθήκη, σε Ξεν. ή ως αίθουσα δείπνου, Λατ. *coenaculum*, σε Κ.Δ.

ἄνωγεν, **I.** γ' ενικ. παρατ. του *ἀνοίγνυμι* αλλά, **II.** **ἄνωγεν** του *ἄνώγω*.

ἄνωγμεν, α' πληθ. του *ἄνωγα*.

ἄνώγω, βλ. **ἄνωγα**.

ἄν-ώδυνος, **-ον** (**όδύνη**), **I.** απαλλαγμένος από πόνο, σε Σοφ. **II.** Ενεργ., αυτός που καταπραΰνει τον πόνο, σε Ανθ.

ἄνωθεν, **-θε** (**ἄνω**), **I. 1.** επίρρ. του τόπου, από ψηλά, από ύψος, σε Ηρόδ., Τραγ. κ.λπ.· *ὔδατος ἄνωθεν γενομένου*, δηλ. η βροχή, σε Θουκ.· από το υψηλότερο σημείο της χώρας, από την ενδοχώρα, στον ιδ. **2.** *ἄνω*, ψηλά, πάνω, σε Τραγ.· *οἱ ἄν.*, οι ζωντανοί, αντίθ. προς το *οἱ κάτω*, σε Αισχύλ.· με γεν., σε Ηρόδ. **II.** λέγεται για χρόνο, **1.** από την αρχή, εξ αρχής, σε Πλάτ., Δημ.· εκ καταγωγής, εκ γενετής, σε Θεόκρ.· *τὰ ἄν.*, οι πρώτες αρχές, σε Πλάτ. **2.** εκ νέου, ξανά από την αρχή, σε Κ.Δ.

ἄν-ωθέω, μέλ. *-ώσω*, **1.** σπρώχνω ωθώ μακριά από την ακτή, σε Ομήρ. Οδ. **2.** Μέσ., απωθώ, αποκρούω, διώχνω μακριά μου, σε Ηρόδ.

ἄν-ωϊστί[τ], επίρρ. του επόμ., απροσδόκητα, αναπάντεχα, σε Ομήρ. Οδ.

ἄν-ώιστος, **-ον** (**οἶομαι**), *αναπάντεχος*, *απροσδόκητος*, σε Ομήρ. Ιλ., Μόσχ.

ἄν-ώιστος, **-ον**, Ιων. αντί *ἄν-οιστός*, αυτός που αναφέρεται σε κάποιο πρόσωπο, *ἔς τινα*, σε Ηρόδ.

ἄν-ώλεθρος, **-ον** (**όλεθρος**), *άφθαρτος*, *ακατάλυτος*, σε Πλάτ.· Επικ. *ἄν-όλεθρος*, έχοντας ξεφύγει τον όλεθρο, σε Ομήρ. Ιλ.

ἄνωμᾶλία, **ή**, **1.** ανισότητα, ανομοιότητα, σε Πλάτ. κ.λπ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, ανωμαλία, ανομοιογένεια, σε Αισχίν.

ἄν-ώμᾶλος, **-ον** (**όμαλός**), **1.** άνισος, ανόμοιος, ακανόνιστος, σε Πλάτ.· *τὸ ἄν.*, ανωμάλια του εδάφους, σε Θουκ. **2.** λέγεται για τη τύχη, στον ιδ.

ἄνωμοτί, επίρρ., χωρίς όρκο, σε Ηρόδ.

ἄν-ώμοτος, **-ον** (**όμνυμι**), **I.** ανόρκιστος, μη δεσμευμένος με όρκο, σε Ευρ.· *θεῶν ἄνώματος*, χωρίς να έχει ορκιστεί στους θεούς, στον ιδ. **II.** μη ορκισμένος, *εἰρήνη*, σε Δημ.

άν-ωνόμαστος, -ον (όνομάζω), ανώνυμος, απεριγράφτος, άρρητος, αδιήγητος, σε Ευρ., Αριστοφ.

άν-ώνυμος, -ον (όνυμα, Αιολ. αντί όνομα), **I.** ανώνυμος, χωρίς όνομα, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ. **II.** άγνωστος, ασήμαντος, άδοξος, σε Πίνδ., Ευρ., Πλάτ.

άν-ῶξα, αόρ. α΄ του άνοίγνυμι.

άνῶξαι, αόρ. α΄ απαρ. του *άνώγω· βλ. [ἄνωγα](#).

άνώξω, μέλ. του άνώγω· βλ. [ἄνωγα](#).

άνωρία, Ιων. **-ίη, ή**, χρονική ακαταλληλότητα, ακαιρότητα, άν. του έτεος, άσημη εποχή του χρόνου, σε Ηρόδ.

ἄν-ωρος, -ον, = ἄωρος, σε Ηρόδ.

άν-ωρύομαι[ῶ], αποθ., κραυγάζω δυνατά, σε Ανθ.

άν-ῶσα, αόρ. α΄ του άνωθέω.

άνῶσαι, Ιων. αντί άνοῖσαι = άνενέγκαι, απαρ. αορ. α΄ του άναφέρω.

άνώτατος, -η, -ον, υπερθ. επίθ. σχημ. από το ἄνω, υπέρτατος, σε Ηρόδ.· επίρρ., **άνωτάτω**, βλ. [ἄνω](#).

άνωτερός, -ή, -όν, ψηλότερα, στο εσωτερικό μέρος της χώρας, σε Κ.Δ.

άνωτερος, -α, -ον, συγκρ. επίθ. σχημ. από το ἄνω, ψηλότερος, σε Αριστ.· επίρρ. **άνωτέρω**, βλ. [ἄνω](#).

άν-ωφελής, -ές (ώφελέω), **1.** μη ωφέλιμος, άχρηστος, σε Αισχύλ., Σοφ. κ.λπ.

2. επιβλαβής, βλαπτικός, σε Θουκ.· *τινι*, σε κάποιον, σε Πλάτ.· επίρρ. **-λῶς**, σε Αριστ.

άν-ωφέλητος, -ον (ώφελέω), ανωφελής, μάταιος, άχρηστος, σε Σοφ.· *τινι*, σε κάποιον, σε Αισχύλ.

ἄνωχθι, άνώχθω, β΄ και γ΄ ενικ. προστ. του ἄνωγα· **ἄνωχθε**, β΄ πληθ.

άν-ώχυρος, -ον (όχυρός), μη οχυρομένος, σε Ξεν.

ἄξαι, ἄξασθαι, απαρ. Ενεργ. και Μέσ. αορ. α΄ του ἄγνυμι.

ἄξας, μτχ. αορ. α΄ του ἄϊσσω.

ἄ-ξεινος, -ον, Ιων. αντί ἄ-ζενος.

ἄξέμεν, ἄξέμεναι, Επικ. μέλ απαρ. του ἄγω.

ἄ-ξενος, Ιων. και ποιητ. **ἄ-ξεινος, -ον, I.** φιλόξενος, λέγεται για πρόσωπα, σε Ησίοδ., Πλάτ.· λέγεται για τόπους, σε Σοφ., Ευρ.· συγκρ. και υπερθ. **-ώτερος, -ώτατος**, σε Ευρ. **II.** Ἄξεινος ή Ἄξενος (ενν. πόντος), ο Ἄξενος, μεταγεν. αποκαλούμενος Εύξεινος (Eixeinus qui nunc Axenus ille fuit, σε Οβίδ.), σε Πίνδ., Ευρ.

ἄ-ξεστος, -ον (ξέω), απελέκτητος, μη κατειργασμένος, σε Σοφ., Ανθ.

ἄξία, Ιων. **-ίη, ή** (ἄξιος), κόστος ή αξία πράγματος, με γεν., σε Ηρόδ., Ευρ.· η αξία των χρημάτων, τιμή, ποσό, σε Ηρόδ.· *τῆς ἄξιας τιμᾶσθαι*, εκτιμώντας την ποινή στην πραγματική της αξία, σε Πλάτ.· *κατ' ἄξίαν τῆς οὐσίας*, σε Ξεν. **2.** λέγεται για πρόσωπα, αξία, φήμη, κατάταξη, τιμή, σε Θουκ. κ.λπ. **3.** γενικά, η αξία ενός ανθρώπου, *τὴν ἄξίαν λαμβάνειν, τῆς ἄξιας τυγχάνειν*, παίρνει αυτό που του αξίζει, σε Ηρόδ., Αριστοφ.· *κατ' ἄξίαν*, σύμφωνα με την αξία, όπως πρέπει, σε Ευρ., Πλάτ.· *παρὰ τὴν ἄξίαν, οὐ κατ' ἄξίαν*, σε Θουκ., Δημ.

ἄξ-άγαστος, -ον, αξιοθαύμαστος, σε Ξεν.

ἄξι-άκουστος, -ον, άξιος να ακουστεί, σε Ξεν.

ἄξι-ακρόατος, -ον (άκροάομαι), αυτός που αξίζει να τον ακούσει κάποιος, σε Ξεν.

ἄξι-αφήγητος, Ιων. **ἄξι-απήγ-, -ον** (άφηγέομαι), ο άξιος αφηγήσεως, σε Ηρόδ.

ἄξι-έπαινος, -ον, άξιος επαίνου, σε Ξεν.

ἀξι-έραστος, -ον, αξιαγάπητος, σε Ξεν.

ἀξίνη[τῆ], ἡ, κεφαλή τσεκουριού, σε Ομήρ. Ιλ.· πέλεκυς μάχης, στο ίδ.· γενικά, τσεκούρι, πέλεκυς, σε Ξεν., Κ.Δ. (άγν. προέλ.).

ἀξιο-βίωτος, -ον, αυτός για τον οποίο αξίζει να ζει κάποιος, σε Ξεν.

ἀξιο-εργός, -όν (ἔργον), ικανός προς εργασία, σε Ξεν.

ἀξιο-ζήλωτος, -ον, αξιοζήλευτος, σε Πλούτ.

ἀξιο-θαύμαστος, -ον, άξιος θαυμασμού, σε Ξεν.

ἀξιο-θεᾶτος, Ιων. **-ητος, -ον**, άξιος προς θέαση, σε Ηρόδ., Ξεν.

ἀξιο-θρήνος, -ον, άξιος προς θρήνο, σε Ευρ.

ἀξιο-κοινωνήτος, -ον (κοινωνέω), άξιος της παρέας κάποιου, σε Πλάτ.

ἀξιο-κτητός, -ον (κτάομαι), άξιος προς απόκτηση, σε Ξεν.

ἀξιο-λόγος, -ον (λέγω), **1.** άξιος προς αναφορά, αξιομνημόνευτος σε Ηρόδ., Πλάτ. κ.λπ.· *πόλεμος ἀξιολογώτατος*, σε Θουκ.· *επίρρ. -γως*, σε Ξεν. **2.** λέγεται για πρόσωπα, διακεκριμένος, επιφανής, σημαντικός, σε Θουκ.

ἀξιο-μακάριστος[κᾶ], -ον, άξιος να θεωρείται χαρούμενος, σε Ξεν.

ἀξιο-μάχος, -ον (μάχομαι), **1.** ισάξιος με κάποιον στη μάχη ή στον πόλεμο, *τινι*, σε Ηρόδ., Θουκ.· *πρός τινα*, σε Πλούτ.· *απόλ.*, σε Ηρόδ. κ.λπ. **2.** με *απαρ.*, επαρκής σε δύναμη ή αριθμό ώστε να κάνει κάτι, στον ίδ.· *επίρρ. -χως*, σε Πλούτ.

ἀξιο-μνημόνευτος, -ον (μνημονεύω), άξιος προς αναφορά, σε Πλάτ., Ξεν.· *ευσχημάτιστος, όμορφος*, σε Μανέθ.

ἀξιο-νίκος, -ον (νίκη), άξιος προς νίκη, σε Ξεν.· με *απαρ.*, *ἀξιονικότερος ἔχειν τοῦτο τὸ κράτος*, ο περισσότερο άξιος να κρατήσει την εξουσία, σε Ηρόδ.

ἀξιο-πενθής, -ές (πένθος), άξιος πένθους, θρήνου, σε Ευρ.

ἀξιο-πιστός, -ον, έμπιστος, εχέμυθος, αξιοπιστος, σε Πλάτ., Δημ.· *εἴστι*, σε κάτι, σε Ξεν.

ἀξιο-πρεπής, -ές (πρέπω), ευπρεπής, ευσχήμων, πρέπων, σε Ξεν.

ἀξιο-όρατος, -ον, άξιος να δει κάποιος, σε Λουκ.

ἄξιος, -ία, -ιον (ἄγω IV), **I. 1.** αυτός που ζυγίζει ισάξια, ο ίσης αξίας, ισάξιος, με γεν., σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.· *οὐδ' ἐνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἴκτορος*, δεν αξίζουμε όσο ένας Ἴκτορας, σε Ομήρ. Ιλ.· *πάντων ἄξιον ἡμᾶρ*, Λατ. *instar omnium*, στο ίδ.· *πολλοῦ ἄξιος*, αυτός που αξίζει πολύ, σε Ξεν.· *πλείστου ἄξιον*, *quantivis petii*, σε Θουκ.· *ομοίως, παντὸς τοῦ παντὸς ἄξιον*, σε Πλάτ.· *λόγου ἄξιος* = *ἀξιόλογος*, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *αντίθ. προς αυτά είναι το οὐδενὸς ἄξ.*, σε Θεόγν.· *ὀλίγου, μικροῦ ἄξ.*, σε Πλάτ. κ.λπ. **2.** με *δοτ. προσ.*, *σοὶ δ' ἄξιόν ἐστιν ἀμοιβῆς*, αξίζει αμοιβή σε εσένα, δηλ. θα σου αποδοθεῖ αντάλλαγμα, σε Ομήρ. Οδ.· *πολλοῦ ἢ πλείστου ἄξιον εἶναι τινι*, σε Ξεν. κ.λπ. **3.** *απόλ.*, **α)** *ἀξιόλογος, έξοχος*, λέγεται για πρόσωπα και πράγματα, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.· *στην Αττ. έχει μερικές φορές αντίθετη σημασία, στοιχειώδους τιμής, φθινό*, σε Αριστοφ. **β)** λέγεται για πράγματα, αντάξιος, άξιος, δίκη, σε Σοφ.· *χάρις*, σε Ξεν. **4.** *επαρκής για, με γεν.*, σε Δημ. **II. 1.** *άξιος για, με γεν. πράγμ., φουγῆς, γέλωτος*, σε Ευρ.· με *γεν. προσ.*, *ποιεῖν ἄξια οὔτε ὑμῶν οὔτε πατέρων*, σε Θουκ.· με *γεν. πράγμ. και δοτ. προσ.*, *ἡμῖνδ' Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς*, είναι άξιος να τον τιμούμε, σε Ευρ.· *πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιος ὑμῖν*, σε Αριστοφ. **2.** με *απαρ.*, *πεφάσθαι ἄξιος*, άξιος για να σκοτωθει, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἄξιός εἰμι πληγὰς λαβεῖν*, ειμαι άξιος να με μαστιγώσουν, σε Αριστοφ. **3.** *ἄξιόν (ἐστι)*, είναι πρέπον, δέον, αρμόζον, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.· με *δοτ. προσ. και απαρ.*, *τῇ πόλει ἄξιον ζυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα*, είναι πρέπον για την πόλη, είναι καθήκον της να συλλάβει τον άνδρα, σε Αριστοφ.· *το απαρ. μερικές φορές παραλείπεται*,

ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι, εἶναι σύμφωνο στα μάτια της Ελλάδας (έτσι να πράξει), στον ίδ. **III.** επίρρ. *ἀξίως*, με γεν., ἄξια, σε Ηρόδ.· ἀπόλ., σε Σοφ.

ἄξιό-σκεπτος, -ον (σκέπτομαι), ἄξιος περισυλλογής, σε Ξεν.

ἄξιο-σπούδαστος, -ον (σπουδάζομαι), ἄξιος σπουδῆς ἢ επιμέλειας, σε Ξεν.

ἄξιο-στράτηγος, -ον, ἄξιος να εἶναι στρατηγός, σε Ξεν.

ἄξιο-τέκμαρτος, -ον (τεκμαίρομαι), ἄξιος να αποδειχθεῖ, ἀξιόπιστος, σε Ξεν.

ἄξιο-φίλητος[ι], -ον (φιλέω), ἄξιος αγάπης, ἀξιέραστος, σε Ξεν.

ἄξιό-χρεως, -εων, γεν. -ω· Ἰων. **ἄξιόχρεος, -ον**, ουδ. πληθ. *ἀξιόχρεα*· (*χρέος*)·

ἄξιος για κάτι, και ομοίως· **I. 1.** ἀπόλ. ὅπως το *ἀξιόλογος*, ἀξιωμακτόνος, σημαντικός, ἀξιόλογος, σε Ηρόδ., Θουκ. **2.** ἐξυπηρετικός, ἐπαρκής, ἀρκετός, *αἰτή*, σε Ηρόδ.· ἄξ. *ἐγγνηται*, ἀξιόπιστοι, βασικοί, ἀξιόχρεοι, σε Πλάτ. **II.** με ἀπαρ., ἰκανός, ἐπαρκής να πράξει, σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ. **III.** με γεν. πράγμα., ἄξιος, ἀντάξιος, σε Ηρόδ., Δημ.

ἄξιόω, μέλ. -ώσω, παρακ. *ἠξίωκα* — Παθ. μέλ. *ἀξιοθήσομαι* και στον μέσο τύπο *ἀξιώσομαι*· ἀόρ. *ἀ' ἠξιώθην*, παρακ. *ἠξίωμαι*· (*ἄξιος*)· **I. 1.** σκέπτομαι ἢ θεωρῶ ἄξιο εἴτε κάποιου πράγματος εἴτε ἀμοιβῆς, σε Ευρ., Ξεν.· ἢ ἀκόμα ποινῆς, σε Ηρόδ., Πλάτ. — Παθ., θεωρούμαι ἄξιος, *τινός*, σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ. **2.** με αιτ. προσ., ἐκτιμῶ, τιμῶ, σε Τραγ. **II.** με αιτ. προσ. και ἀπαρ., **1.** θεωρῶ κάποιον ἰκανό να πράξει ἢ να εἶναι, σε Ευρ. κ.λπ. — Παθ., σε Αἰσχύλ. κ.λπ. **2.** θεωρῶ κατάλληλο, ἐλπίζω, ἀπαιτῶ, προσδοκῶ ὅτι, Λατ. *postulare*, ἄξ. *τινὰ ἐλθεῖν*, σε Ηρόδ., κ.λπ. **III. 1.** με ἀπαρ. μόνο, ἄξ. *κομίζεσθαι, τυγχάνειν*, κομίζω, θεωρῶ κάποιον ἄξιο να παραλάβει, προσδοκῶ να παραλάβει, σε Θουκ. — Παθ., ἀξιῶνομαι να πράξω, σε Δημ. **2.** νομίζω πρέπον, προσδοκῶ, ἀποφασίζω, συναινῶ, *ἀξιώθ' ἀναεῖν*, σε Σοφ.· *εἴ τις ἀξιοῖ μαθεῖν*, ἀν ἐυαρεστεῖται στο να μαθαίνει, σε Αἰσχύλ.· ομοίως στη Μέσ., *ἀξιοῦσθαι μέλειν*, ἐυαρεστεύομαι να φροντίζω για, στον ίδ., κ.λπ.· ἐπίσης ως γνήσιο Μέσ., *οὐκ ἀξιεύμενος*, μη θεωρώντας τον εαυτό του ἄξιο, σε Ηρόδ. **IV.** διεκδικῶ, ἰσχυρίζομαι, *νικᾶν ἠξίουν*, διεκδίκησε τη νίκη, σε Θουκ.· ἀπόλ., ἐγείρω ἀξίωση, στον ίδ. **V.** θεωρῶ, ἔχω τη γνώμη, σε Δημ.· *ἐν τῷ τοιῶδε ἀξιοῦντι*, σε τέτοια κατάσταση γνώμης, σε Θουκ.

ἄξιώμα, -ατος, τό (ἄξιόω), **I. 1.** αὐτό για το οποίο κάποιος θεωρεῖται ἄξιος, τιμή, σε Ευρ.· *γάμων ἄξ.*, τιμή γάμου, στον ίδ. **2.** τιμή, ἐκτίμηση, φήμη, Λατ. *dignitas*, σε Ευρ., Θουκ. **3.** τάξη, θέση, σε Θουκ.· λέγεται για πράγματα, ἀξία, ποιότητα, στον ίδ. **II. 1.** αὐτό που θεωρεῖται κατάλληλο, σκέψη, ἀπόφαση, σκοπός, ἐπιδίωξη, σε Σοφ., Δημ. **2.** στα Μαθηματικά, ἀυταπόδεικτο θεώρημα, ἀξίωμα, σε Αριστ.

ἄξιώσις, γεν. -εως, Ἰων. -ιος, ἢ (*ἀξιώω*), **I. 1.** ἀξία θεώρησης, σε Ηρόδ. **2.** ἡ θεώρηση κάποιου ως ἄξιου, ὑπόληψη, φήμη, σε Θουκ. **II.** διεκδίκηση, ἀξίωση, ἀπαίτηση, στον ίδ. **III.** ἡ θεώρηση ὅτι κάτι εἶναι πρέπον, γνώμη, ἀρχή, ἀξίωση, στον ίδ. **IV.** ἄξ. *τῶν ὀνομάτων*, ἡ σημασία των λέξεων, στον ίδ. **ἄ-ξόανος, -ον (ξόανον)**, αὐτός που δεν ἔχει σκαλισμένα σύμβολα ἢ εἰκόνες, σε Λουκ.

ἄξόνιος, -α, -ον (ἄξων), αὐτός που ἀνήκει στον ἄξονα, σε Ανθ.

ἄ-ξυγκρότητος, -ον (συγκροτέω), μη συγκολλημένος με σφυρηλάτηση· μεταφ. λέγεται για τα κουπιά, μη ἐξασκημένος να κωπηλατεῖ ταυτόχρονα με ἄλλον, σε Θουκ.

ἄ-ξυλος, -ον (ξύλον), **I.** ο χωρὶς ξύλα, *ἄξυλος ὕλη*, μη ἀραιωμένη, δηλ. πυκνή, σε Ομηρ. Ἰλ.· ἄλλοι θεωροῦν, δάσος ἀπὸ το οποίο δεν ἔχει κοπεὶ ξυλεία, πυκνὸ δάσος. **II.** αὐτός που δεν ἔχει δάσος, σε Ηρόδ.

ἄ-ξυμ-, ἄ-ξυν-, βλ. ἄ-συμ-, ἄ-συν-.

ἄ-ξύστατος, -ον, βλ. ἄ-σύστατος.

ἄξων, -ονος, ὁ (ἄγω), I. ἄξονας, Λατ. axis, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. **II.** οἱ ἄξονες, οἱ ξύλινοι πίνακες των νόμων του Σόλωνα, φτιαγμένοι ὥστε να στρέφονται πάνω σε ἄξονα, σε Πλούτ.

ἄοζος, ὁ, υπηρέτης, δούλος, σε Αισχύλ. (πιθ. ἀπό τα *ααθροιστικό* και το *ὁδός*· πρβλ. ἄ-κόλουθος).

ἄοιδή, [ᾶ] Αττ. συνηρ. **ᾠδή, ἡ (ἄείδω), 1.** τραγούδι, εἴτε τραγούδισμα εἴτε ἡ τέχνη του ἄσματος, σε Όμηρ.· ἢ ἡ ἴδια πράξη του τραγουδίσματος, το τραγούδι, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** αὐτό που ἀδεται, το τραγούδι, σε Όμηρ. κ.λπ. **3.** το θέμα του τραγουδιού, σε Ομήρ. Οδ.

ἄοιδιάω, ποιητ. ἀντί *ἄείδω*, ψάλλω, μέλω, τραγουδώ, σε Ομήρ. Οδ.

ἄοιδιμος, -ον (ἄοιδή), αὐτός του οποίου το ὄνομα ἀποτελεῖ θέμα ὠδῆς ἢ ραψωδίας, φημισμένος, αὐτός του οποίου ἡ φήμη ἔχει ἀποτυπωθεῖ στο τραγούδι, σε Ηρόδ.· με ἀρνητική σημασία, διαβόητος, κακόφημος, σε Ομήρ. Ιλ.

ἄοιδο-θέτης, -ου, ὁ (τίθημι), ποιητής που καλλιεργεῖ το εἶδος τῆς λυρικής ποίησης, λυρικός ποιητής, σε Ανθ.

ἄοιδο-μάχος[ᾶ], -ον (μάχομαι), λέγεται για γραμματικούς, αὐτός που ἐμπλέκεται σε ἀτέρμονες ἐρίδες για το περιεχόμενο ποιητικῶν λέξεων και ἐκφράσεων ἢ για τὴν ἐρμηνεία των στίχων, σε Ανθ.

ἄοιδο-πόλος, ὁ (πηλέω), αὐτός που καταγίνεται με τὶς ὠδές, ο ποιητής, σε Ανθ.

ἄοιδός, ὁ (ἄείδω)· I. 1. αὐτός που ἀσχολεῖται με τὴν μουσική, τὴν ποίηση ἢ με το σύνθετο εἶδος τῆς ραψωδίας, ραψωδός, βάρδος, Λατ. vates, σε Όμηρ., Ηρόδ.· με γεν., *χρησμάτων ἄοιδός*, σε Ευρ.· λέγεται για τον πετεινό, σε Θεόκρ. **2.** ὡς θηλ., ψάλτρια, λέγεται για τὴν κηδεῖα, σε Ησίοδ.· λέγεται για τὴ Σφίγγα, σε Σοφ. **3.** αὐτός που θεραπεύει με τὴ μαγική δύναμη ἐπαναλαμβανομένων μουσικοποιητικῶν και ρυθμικῶν μοτίβων, δηλ. ἐπωδῶν· γόης, γητευτής, Λατ. incantatos, στον ἴδ. **II.** ὡς ἐπίθ., ὠδικός, καλλίφωνος, ἐναρμόνιος, μελωδικός· ὄρνις *ἄοιδοτάτα*, σε Ευρ.

ἄοιδο-τόκος, -ον (τίκτω), αὐτός που ἐμπνέει ὠδή, ποίηση και μουσική, σε Ανθ.

ἄ-οίκητος, -ον (οἰκέω)· I. ἀκατοίκητος, αὐτός που εἴτε δεν κατοικεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους εἴτε εἶναι ἀπρόσφορος ὡς τόπος κατοικίας, σε Ηρόδ. **II.** ἄστεγος, ἀνέστιος, σε Δημ.

ἄ-οικος, -ον· I. αὐτός που δεν ἔχει δική του οἰκογένεια, ἄστεγος, ἀνέστιος, σε Ησίοδ., Σοφ. κ.λπ. **II.** *ἄοικος εἰσοίκησις*, ἡ κατοικία που δεν ἀξίζει να φέρει αὐτό το ὄνομα, δηλ. ἄθλια, ἐλεεινή κατοικία, τρώγλη, σε Σοφ.

ἄοινος, -ον· I. αὐτός που δεν συνίσταται ἀπὸ ἢ δεν περιέχει κρασί· *ἄοινοι χοαί*, σπονδές που δεν περιείχαν κρασί, τέτοιες ὅπως ἐκεῖνες που προσφέρονταν στις Ερινύες, σε Αισχύλ.· ἐξού ο Σοφ. ἀποκαλεῖ τὶς Ερινύες με το προσωνύμιο *ἄοινοι· ἄοίνοις ἐμμανεῖς θυμώμασιν*, αὐτοὶ που ἔχουν κυριευθεῖ ἀπὸ μανία, ὄχι ἐξαιτίας τῆς μέθης ἀλλὰ του ἀσίγαστου μίσους, σε Σοφ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, αὐτός που δεν πίνει καθόλου κρασί, ο νηφάλιος, σε Ξεν.· λέγεται για τόπο, αὐτός που δεν παράγει οἶνο, λέγεται για τα ἀμπέλια, στον ἴδ.

ἄ-οκνος, -ον, αὐτός που δεν ἔχει δισταγμὸ ἢ ἐνδοιασμὸ, ἀποφασιστικός, ἀκαταπόνητος, ἀκατάβλητος, ἐργατικός, ἀκούραστος, φιλόπρονος, σε Ησίοδ., Σοφ., Θουκ.

ἀ-ολλής, -ές (α αθροιστικό και εἶλω· πρβλ. **ἀλής**), πάντοτε στον πληθ., όλοι μαζί, σε ομάδες, σε πυκνές πολεμικές παρατάξεις ή πλήθη, σε Όμηρ., Σοφ. κ.λπ.

ἀολλίζω, μέλ. -ίσω· Επικ. αόρ. α' *ἀόλισσα* — Παθ., Επικ. απαρ. αορ. α' *ἀολλισθήμεναι*· (ἀολλής)· **I.** συγκεντρώνω στο ίδιο μέρος, συναθροίζω, σε Ομήρ. Ιλ. — Παθ., συνέρχομαι στον ίδιο τόπο από κοινού, συγκεντρώνομαι, στο ίδ. **II.** λέγεται για πράγματα, συναθροίζω, συσσωρεύω, επισωρεύω, σε Ανθ.

ἄ-οπλος, -ον, αυτός που δεν φέρει ασπίδες (*ὄπλα*), που δεν φέρει βαρύ οπλισμό, σε Θουκ. κ.λπ.· γενικά, αυτός που δεν φέρει όπλα, πολεμικό εξοπλισμό, σε Πλάτ.· *ἄρμα ἄοπλον*, το πολεμικό ἄρμα που δεν φέρει δρέπανα, σε Ξεν.

ἄορ, ἄορος, τό (ἀείρω), ξίφος που κρέμεται από ειδική ζώνη (πρβλ. **ἄορτήρ**), ξίφος εν γένει, σε Όμηρ.· ο Όμηρ. χρησιμ. επίσης αιτ. πληθ. *ἄορας*. (ἄ στον τύπο *ἄορ*· αλλά στις τρισύλλαβες πτώσεις επίσης *ἄ*).

ἄ-όρᾶτος, -ον· **I.** αυτός τον οποίο δεν μπορεί να δει ή να διακρίνει κάποιος με το βλέμμα, αόρατος, σε Πλάτ. κ.λπ. **II.** Ενεργ., αυτός που δεν είδε, που δεν είχε οπτική επαφή, σε Λουκ.

ἄοργησία, ἡ, ἔλλειψη του ψυχικού πάθους της οργής, παντελής απουσία οργής, σε Αριστ.

ἄ-όργητος, -ον (ὀργή), αυτός που δεν είναι δυνατόν να καταληφθεί από οργή, πρᾶος, σε Αριστ.

ἄ-όριστος (ὀρίζω)· **I.** αυτός που δεν έχει όρια, σύνορα, σε Θουκ. **II.** αυτός που δεν έχει καθοριστεί, απροσδιόριστος, συγκεχυμένος, σε Δημ. κ.λπ.

ἄ-ορνος, -ον (ὄρνις)· **I.** αυτός που δεν έχει πουλιά, σε Σοφ. **II.** *Ἄορνος*, ὄ, η λίμνη Ἄορνος, Λατ. Avernus, σε Στράβ.

ἄορτέω, εκτεταμ. τύπος του *ἀείρω*, μόνο στη μτχ. Παθ. αορ. α' *ἄορτηθείς*, αναρτημένος, αιωρούμενος, σε Ανθ.

ἄορτήρ, -ῆρος, ὁ (ἀείρω), ζώνη, μάντας απ' όπου μπορεί κάποιος να κρεμάσει κάτι, ζώνη από την οποία κρεμόταν το ξίφος, σε Όμηρ.· μάντας απ' όπου κρεμόταν το σακίδιο, γυλιός, σε Ομήρ. Οδ.

ἄορτο, Ιων. αντί *ἦορτο*, γ' ενικ. Παθ. υπερσ. του *ἀείρω*.

ἄοσσέω, απαρ. αορ. α' *ἄοσσησαι* (*ἄσζος*), βοηθώ, συντρέχω, *τινί*, σε Μόσχ.

ἄοσσητήρ, -ῆρος, ὁ, βοηθός, επίκουρος, αρωγός, σε Όμηρ.

ἄ-ουττος, -ον (οὐτάω), αυτός που δεν έχει τραυματιστεί, δεν έχει πληγωθεί ή βλαφθεί, σε Ομήρ. Ιλ.

ἄ-όχλητος, -ον (ὀχλέω), ανενόχλητος, ήρεμος, γαλήνιος, σε Λουκ.

ἀπαγγελία, ἡ, 1. αναφορά ή λογοδοσία, όπως αυτή ενός πρέσβη, σε Δημ. **2.** αφήγηση, εξιστόρηση, από στήθους απαγγελία, σε Θουκ.

ἀπ-αγγέλλω, μέλ. -αγγελῶ, Ιων. -έω· αόρ. α' *-ἡγγεῖλα* — Παθ. παρακ. -

ἡγγεῖλαι, αόρ. α' *-ἡγγέλην*, μεταγεν. *-ἡγγέλην*· **1.** λέγεται για αγγελιαφόρο ή απεσταλμένο, φέρνω ειδήσεις, αναφέρω, ανακοινώνω, γνωστοποιώ, *τί τινι*, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ. κ.λπ.· *τι πρὸς τινα*, σε Αισχύλ. κ.λπ.· *ἀπαγγέλλω τι οἴκαδε*, φέρνω μήνυμα ή αναφορά στην πατρίδα μου, σε Πλάτ.· *ἀπὸλ.*, *πάλιν*

ἀπαγγέλλω, φέρνω πίσω ειδήσεις, αναφέρω απαντώντας σε, σε Ομήρ. Οδ. —

Παθ., *ἐξῶν ἀπηγγέλετο*, ἐξ ὧσων ανέφερε ή ανήγγειλε, σε Δημ.· με μτχ.,

ἀπηγγέλη ἐκκεκλεμμένος, αναφέρθηκε ότι είχε κλαπεί, σε Ηρόδ. **2.** λέγεται

για αγορητή ή συγγραφέα, διηγούμαι, αφηγούμαι, λέγω, εξιστορώ, στον ίδ., Αττ.

ἀπαγγελτήρ, -ῆρος, ὁ, αγγελιαφόρος, αυτός που ανακοινώνει, που γνωστοποιεί, σε Ανθ.

ἄπαγε, επίρρ. (κανονικά προστ. του *ἀπάγω*, με αμτβ. σημασία), μακριά! φύγε! τσακίσου! κάτω τα χέρια σου! Λατ. *apage!* σε Ευρ., Αριστοφ.

ἀ-πᾶγής, -ές (πήγνυμι), αυτός που δεν είναι σταθερός, σκληρός ή στερεός, λέγεται για τις τιάρες των Περσών, σε Ηρόδ.

ἀπ-ἄγινέω, Ιων. αντί *ἀπάγω*, μόνο σε ενεστ. και παρατ., λέγεται κυρίως για την υπαγωγή σε φορολόγηση, κομίζω φόρο ως υποτελής, σε Ηρόδ.

ἀπᾶγόρευσις, -εως, ἡ, κατάπτωση της σωματικής ρώμης, φυσική κόπωση, εξάντληση των σωματικών δυνάμεων, σε Πλούτ., Λουκ.

ἀπάγορευτέον, ρημ. επίθ. του *ἀπαγορεύω*, αυτό που πρέπει κάποιος να απαγορεύει ή να παραιτείται από, σε Λουκ.

ἀπ-ἄγορεύω, κατά κανόνα σε ενεστ. και παρατ. (το *ἀπερῶ* χρησιμ. ως μέλ., το *ἀπεῖπον* ως αόρ., *ἀπείρηκα* ως παρακ., και τα *ἀπορρηθήσομαι*, *ἀπερρήθην*, *ἀπείρημαι*, ως Παθ. μέλ., αόρ. και παρακ.)· **I. 1.** απαγορεύω, δεν επιτρέπω· *ἀπαγορεύω τινὰ μὴ ποιεῖν τι*, σε Ηρόδ., Αττ.· *τινά*, σε Ξεν. **2.** αποτρέπω, σε Ηρόδ. **II.** αμτβ., αποχαιρετώ, με δοτ.· *ἀπαγορεύω τῷ πολέμῳ*, παραιτούμαι από, εγκαταλείπω, αποκηρύσσω τον πόλεμο, σε Πλάτ.· με μτχ., παραιτούμαι από το να κάνω κάτι, σε Ξεν.· απόλ., παραιτούμαι, καταπίπτω, φθείρομαι, εκπίπτω, εκλείπω, καταβάλλομαι, στον ίδ.· λέγεται για πράγματα, *τὰ ἀπαγορεύοντα*, τα φθαρμένα και ως εκ τούτου άχρηστα από την πολυχρησία, στον ίδ.

ἀπ-αγριόομαι, παρακ. -*ηγριόομαι*, Παθ., γίνομαι άγριος ή αποθηριώνομαι, σε Σοφ.

ἀπ-αγχορίζω, μέλ. -*σω* (*άγχόνη*), κρεμώ κάποιον από τον λαιμό και έτσι τον πνίγω, σε Ανθ.

ἀπ-άγγω, μέλ. -*άγζω*, στραγγαλίζω, πνίγω, σε Ομήρ. Οδ., Αριστοφ.· πνίγομαι από την οργή μου, σε Αριστοφ. — Μέσ. και Παθ., *απαγχορίζω τον εαυτό μου*, οδηγούμαι στην αγχόνη, *απαγχορίζομαι*, σε Ηρόδ., Αττ.· είμαι έτοιμος να κρεμαστώ, σε Αριστοφ.

ἀπ-άγω, μέλ. -*άζω*· **I. 1.** οδηγώ μακριά, αρπάζω, σε Ομήρ. Οδ., Τραγ. — Μέσ., λαμβάνω μαζί μου ή για τον εαυτό μου, σε Ηρόδ., Τραγ. — Παθ., *έξ όξῷ ἀπηγμένος*, αυτός που απολήγει σε αιχμή, ο αιχμηρός, ο μυτερός, σε Ηρόδ. **2.** αμτβ. (ενν. *εαυτόν*), αποσύρομαι, αφίσταμαι, αποχωρώ, απομακρύνομαι, στον ίδ., Ξεν.· πρβλ. **ἄπαγε**. **II.** φέρνω πίσω, φέρνω στην πατρίδα, σε Όμηρ., Αττ. **III.** επιστρέφω, αποδίδω ό,τι οφείλω, ανταποδίδω την ευεργεσία που μου έχει γίνει, ξεπληρώνω, πληρώνω, *τόν φόρον*, σε Αριστοφ., Θουκ. **IV.** συλλαμβάνω και οδηγώ με τη χρήση βίας, *παρά τινα*, σε Ηρόδ.· ιδίως ως Αττ. νομικός όρος, οδηγώ ενώπιον κάποιου άρχοντα και κατηγορώ, υποβάλλω μήνυση, σε Δημ.· *συνεπώς*, οδηγώ στη φυλακή, σε Πλάτ. κ.λπ. **V.** λέγεται για συζήτηση, απομακρύνω τη συζήτηση από το συγκεκριμένο θέμα, οδηγώ τη συζήτηση μακριά από το ζήτημα που πραγματεύεται, παροδηγώ τη συζήτηση, στον ίδ. κ.λπ.

ἀπάγωγῆ, ἡ, I. το να οδηγεί κάποιος κάτι μακριά, σε Ξεν. **II.** πληρωμή φόρου ή εισφοράς, σε Ηρόδ. **III.** ως Αττ. νομικός όρος, διαδικασία με την οποία κάθε άνθρωπος που γινόταν αντιληπτός την ώρα που αδικοπραγούσε (*έπ' αὐτοφώρῳ*), μπορούσε να συλληφθεί και να οδηγηθεί ενώπιον των Αρχόντων, σε Ρήτ.· γραπτή καταγγελία που υποβαλλόταν στους άρχοντες που είχαν αρμοδιότητα δικαστή, σε Λυσ.

ἀπ-ἄδειν, Ιων. -*έειν*, απαρ. αορ. β' του *ἀφ-ανδάνω*.

ἀπ-ᾶδω, μέλ. -ᾶσομαι, **I.** τραγουδῶ παράφωνα, εἶμαι εκτός μουσικού τόνου, της κλίμακας, σε Πλάτ. **II.** μεταφ., **1.** διαφωνῶ, διαφέρω, ἀπ' ἀλλήλων, στον ίδ. **2.** απομακρύνομαι, αποπλανῶμαι, παροδηγούμαι, ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος, στον ίδ.

ἀπ-ᾶείρω, αόρ. ἀ' -ᾶείρα, ποιητ. ἀντί ἀπαίρω, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, σε Ευρ. — Μέσ., ἀναχωρῶ ἀπό, με γεν., σε Ομήρ. Ιλ.